

tosengs Stuerne*) optagne af Patienter, hvor man frygter at maatte gjøre en større Operation, ogsaa alle ensengs Stuer ere optagne, — saa ankommer endnu en Fødende. Hvad vil man nu gjøre? Sikkert ikke lægge hende ind for at være Vidne til et Kejsersnit eller Parteringen af et Barn! Forhaabentlig vil man hellere rede en Seng til hende paa Gangen, — og forhaabentlig vil der ikke være Plads til 2 Fødende i de smaa Stuer! Dette er ganske vist Tingene sat paa Spidsen; men jeg haaber dog, man vil indrømme mig, at det vil være det mest praktiske at indrette saamange Stuer, som man vil kunne modtage Fødende. Jeg har altid følt en vis patriotisk Glæde ved Tanken om, i hvor mange Henseender vor Fødselsstiftelse var forud for de fremmede Landes, og jeg har følt Taknemmelighed overfor Dem, Hr. Professor, fordi De først indførte Antiseptiken paa en Fødselsstiftelse. Det var mig en uløselig Gaade, hvad Lovforslagene forstod ved »Fødestuer à 2 Senge«, og det er mig ikke saa lidt af en Sorg at høre, at man vil bygge en ny Bygning og tænke paa dér at lægge to ulykkelige, fødende Kvinder Side om Side. Saa maatte man næsten hellere gjøre Skridtet fuldt ud og indrette én stor Fødesal: der vilde den enkeltes Skrig drukne i Mængden. — En Lægmand, der læste min og Professorens Artikel, udbrød ved Tanken om to Fødende i en Stue: »De kunne da min Sandten være angste nok, uden at man behøver at lægge flere Fødende sammen!«

Hr. Professor, De peger paa Fødselsstiftelserne i Dublin, Paris, Tyskland, Kristiania! Tillad mig at spørge: naar ere de Fødselsstiftelser byggede? Har man taget Kvinder med paa Raad, da man byggede dem? Mændene bør ikke — selv ikke Lægerne — være ene om at bestemme, hvorledes Fødselsstiftelser skulle indrettes; thi det er ikke Mænd men udelukkende Kvinder, der komme derind for at føde. Jeg beder Dem, Hr. Professor, og jeg beder enhver, der læser disse Linier: Læs Prof. *Stadfeldt's* og mine Indlæg i denne Sag op for Kvinderne i Deres Kreds. Lader De dem høre mig til Ende, er jeg overbevist om, at ikke én af dem vil tage Parti mod mig! Dette er et Spørgsmaal, hvor enhver Kvinde er berettiget til at have en Mening, og den Kvinde, der er saa lykkelig, at man vil høre, hvad hun siger, har en Forpligtelse til at udtale sig. Hun har en Forpligtelse dertil overfor Kvinderne, thi hun skal og maa forsvare dem; og hun har en Forpligtelse dertil overfor Mændene, thi hun bør forhindre dem

*) Jeg kan ikke angive bestemt, hvor mange Stuer man tænker at indrette, da Prof. *Stadfeldt's* Tal ikke stemme med de 3 første Lovforslags, og det sidste Lovforslag intet indeholder derom. De ældre detaillerede Tegninger har jeg kun flygtigt set, de have ikke været tilgængelige for mig til nærmere Studium.